

AUTTAMISHALUISET KAVERUKSET

Lea Tuulikki Niskala, Rea Seeck

AUTTAVAISIA JA AVULIAITA NUORIA

Ken avun antaa, hän iloa myös saa.

Elämä sinua tässä opastaa.

Avulias keinon keksii,

pulmille ratkaisun, joka tepsii.

AUTTAMISHALUISET KAVERUKSET

REA SEECK JA LEA TUULIKKI NISKALA

© 2024 Lea Tuulikki Niskala, Rea Seeck
Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-7272-0

Auttamishaluiset kaverukset

Lauri

Jarkko

Pete

Lukijalle

Olemme yrittäneet tuoda tässä kirjassa esille tarinoiden kautta niitä pieniä ongelmallisia askareita, joihin ikäihminen tarvitsisi apua, varsinkin yksin asuessaan. Vanhenemisen myötä toimintakykykin vähenee. Terveydelliset ongelmat aiheuttavat myös vaikeuksia tehdä yksinkertaisempiakin asioita. Kirjassa kerromme pienten tarinoiden myötä ongelmista, joita voisi ratkaista reippaiden nuorten avustamana. Tuomme myös esille sen, että pienikin apu on kullan arvoinen ja siitä ollaan erittäin kiitollisia. Pienen palkkion maksaminen on tullut esille, sillä moni on saanut myös nuorten kautta virkistystä elämäänsä. Uskomme, että tällaiset apupojat tai tytöt ovat tarpeellisia. Molemmiin puolinen kanssa käyminen opettaa myös nuorta ymmärtämään, miten iäkkään ihmisen kanssa tulisi toimia. Luonteen piirteet puolin ja toisin ovat myös esillä.

Mietimme sitä, miten kallista avun saanti on, esimerkiksi taloyhtiöissä ja liikkeiden huoltomiesten hankkiminen tai vaikkapa siivousavun saaminen. Olisiko vanhemmillakin syytä ottaa uutta asennetta lasten kasvatuksessa ja näkökulmaa siihen, miten tärkeää vanhempien ihmisten ja nuorten yhteiset hetket olisivat oppimisen kannalta ja yhteisössä olisi varmaan avun tarvitsijoita. Auttaminen antaa hyvää mieltä puolin, jos toisinkin. Olisiko tässä vaihtoehto tietokone- ja virtuaalimaailman suitsemiseksi. Tämä ongelma nuorilla on, että ollaan liiankin kanssa tietokonemaailman lumoissa. Olisiko tässä jotakin ajatusta, että jälleen heräteltäisiin auttamisen halua ja näin saataisiin myös pienillä toimilla iloa siitä, että auttamisella on saatu jokin pieni ongelma ratkaistuksi.

Rea ja Lea

Tammikuu, kolmen pojan tiimi aloittaa työt

(Rea)

Uusi vuosi on alkamassa 2023. Kolme lukiolaista poikaa Jarkko, Lauri, ja Pete ovat aloittamassa suunniteltua projektiaan auttaa ikäihmisiä ja apua tarvitsevia kaikenlaisilla pikku puuhilla pientä korvausta vastaan. Pojat ovat jo 19–20-vuotiaita ja auttamishaluisia. Koulupäivän jälkeen ja viikonloppuisin he voisivat tehdä töitä vanhuksille. Pojat ovat jo seuranneet ja auttaneet omia isovanhempiaan pikkupuuhilla ja näin heille tuli idea, että varmaan moni muukin ikäihminen olisi apuja vailla.

Kaikenlaista apua on nykyään ikäihmisille kyllä saatavilla monilta tahoilta, kun vain on rahaa millä maksaa palveluista. Kaikki tänä päivänä ottavat tuntipalkkaa, vaikka tekisi töitä vain 10 minuuttia. Saadakseen yhden taulun ripustettua seinälle on aivan mieletöntä ikäihmisen maksaa yli 80 euroa. Lisäksi palveluita joutuu odottamaan välillä pitkäänkin.

Pojat ovat kaikki samanhenkisiä ja haluavat auttaa ikäihmisiä. Kaikki on puhuttu valmiiksi, he ovat taitavia poikia. He osaavat tehdä pieniä remonttejakin kuten maalata yms. Jos heitä kaikkia tarvittaisiin paikan päällä, he tulisivat, jos ei, niin tulisi vain yksi paikalle. Pete on heistä vanhin ja hänellä on jo ajokortti ja pieni autokin, joten ihmisten luokse he kyllä pääsisivät. He voisivat myös hakea vanhuksille sitä ja tätä, jos heillä sellainen tarve olisi. Kuultuaan poikien suunnitelmista heidän vanhempansa ovat heitä vain kannustaneet ja elävät hengessä mukana ja ovat heistä ylpeitä jo nyt.

Pete olisi ikään kuin se, jolle soitettaisiin ja joka ottaisi tilaukset vastaan. Pojat ovat yhteistuumin hankkineet vähän työkaluja, jos vanhuksilla ei niitä kotona ole. Vähän poikia jännittää tulevat tehtävät, mitä kaikkea ne sisältäisivät. Mutta juuri nyt heillä olisi tällaiseen toimintaan mahdollisuuksia ja jos sitten saisivat vielä vähän rahaakin, niin se tulisi todella tarpeeseen nuorelle opiskelijalle. Samalla saisivat elämäkokemusta ja vähän harjoitusta tämän alan töistä ja ihmistuntemustakin karttuisi.

Pete sopii tapaamisesta Kaukon kanssa

(Rea)

Tammikuuta eletään ja talvihan Suomessa on. Moni ikäihminen haluaa vielä asua omakotitalossaan, mutta työt ovat tulleet ylivoimaisiksi. Lunta tupruttaa lisää taivaalta ja ikäihminen Kauko on allapäin kotonaan. Hän asuu yksikseen omakotitalossa Keravalla. Hänen lapsensa, poika ja tyttö asuvat kaukana. Poika peräti Oulussa saakka ja tyttö Jyväskylässä. He käyvät vain jokusen kerran vuodessa hänen luonaan. Olisihan hänellä helpompaa asua kerrostalossa, mutta kun se ei vain ole hänen paikkansa. Sinne hän ei haluaisi, ei sitten millään, ei ennen kuin olisi ihan pakko mennä. Hänellä on pihaa aika lailla ja lumityöt ovat raskaita. Viime talvena se meni vielä jotenkin, mutta nyt on tullut niin paljon vaivoja lisää ja voimat huvenneet entisestään. Onhan omakotitalossa muitakin raskaita töitä ja Kauko onkin ajatellut, kuinka kauan hän jaksaa kaiken kanssa.

Kauko katselee ympärilleen. Rakkaita muistoja on joka puolella. Kauko muistelee ja näkee edessään, kuinka hänen pienet lapsensa leikkivät olohuoneessa. Hän muistaa myös, kuinka hänen niin rakas edesmennyt Hilda-vaimonsa istui sohvalla kutomassa villasukkia koko perheelle. Itse hän aikoinaan rakensi taloa ja vaimo toimi apurina ja tietenkin ulkopuolinen sähkömies teki sähköön liittyvät työt. Nyt hän sitten asui yksin ja kaipasi kaikkia omaisiaan. Elämä ei kuitenkaan ole etukäteen arvattavissa minkälaiseksi se menee. Oli hän oppinut jo yksinkin asumaan, mutta nyt ikää on tullut ja se muuttaa monta asiaa.

Kas, mikä sattuma, kun Kaukon kännykkä soi, ja Sampo, Kaukon tuttava, se sieltä soittaa. ”Soittelen kun näin Facebookissa ilmoituksen kolmesta pojasta, jotka tulisivat ikäihmisiä auttamaan, pientä korvausta vastaan”, kertoo Sampo. ”Sinä kun et jaksaisi enää tehdä lumitöitäsi, niin siinä olisi sinulle apuja. Luotettavia poikia ovat ja ovat auttaneet omia isovanhempiaankin, niin kokemusta on heillä myös. Käyhän nyt hakemassa kynä ja paperia, niin kerron heidän puhelinnumeronsa.” Kauko hakee ja kirjoittaa ylös numeron. ”Soita heille, niin soitellaan me sitten taas. Moikka”, sanoo Sampo ja Kauko rykäisee jotain vastaukseksi. Kauko palaa vakiopaikkaansa tuoliin istumaan ikkunan eteen, josta hän näkee ulos. Siinä on hyvä istua, luontoihminen kun on, mutta nyt alakuloisuus palasi.

Siinä istuttuaan jonkin aikaa, hän kokosi itsensä ja päättää soittaa saamaansa numeroon. Voisiko se olla mahdollistakaan, että sellainen apu olisi tarjolla, juuri hänelle, joka sitä kipeästi tarvitsisi.

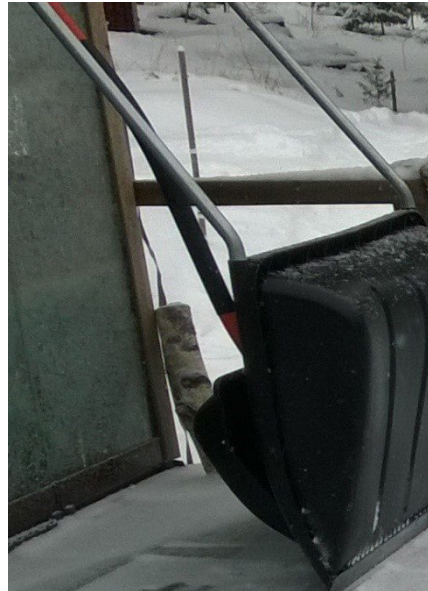
Viikonloppu, kun vielä sattuu olemaan, niin nuori mies kuitenkin vastaa heti toisessa päässä. ”Pete”. Kauko kertoo asiansa tälle Petelle sekä ongelmansa ja mitä apuja tarvitsisi. Kaveri on niin lämminhenkinen, että Kaukon on helppo puhua hänen kanssaan ja ei kadu hetkeäkään soittoaan. Pete sopii tapaamisesta Kaukon kanssa. ”Milloin haluaisit, että tulisin”, kysyy Pete. ”No, illemmalla, jos sopii, kun lumisade pitäisi loppua siihen mennessä. Siinä joskus viiden maissa, jos sinulle sopisi?” ”Kyllä sopii”, vastaa Pete. Vielä Kauko ja Pete puhuvat, että onko Kaukolla lumikolaa ja kuinka iso piha on. Koko pihaa ei tarvitse kolata, mutta etupiha osittain, että siinä 100 neliötä olisi. ”Se hoituu aika nopeasti”, sanoo Pete. ”Kerro vielä osoitteesi”, pyytää Pete ja Kauko kertoo. Ei ole, kun pari kilometriä matkaa Kaukolle. ”Nähdään viideltä”, sanoo Pete. ”Joo”, tokaisee Kauko.

Kaukolle mennään apuun

(Rea)

Klo 17.00 Kauko on jo pihalla odottamassa Peteä. Auto kaartaa hänen pihaansa. Sieltä nuori mies saapuu niin reippaana ja kätelee Kaukon kanssa. ”Tätä lunta on tullut aika lailla, sanoisin että 20 cm varmaan”, sanoo Pete. ”Joo”, sanoo Kauko ja tuntee onnen tunteen, kun on saanut apua. Hän kertoo Petelle, kuinka tärkeä asia tämä on hänelle. ”Juuri siinä me haluamme auttaa”, sanoo Pete. Niin he vielä keskustelevat, miten Kauko haluaa, että kolataan ja minne haluaa, että lumi viedään.

Pete tarttuukin kolaan heti ja alkaa kolata lunta pois etupihasta. Kauko pyörii siinä pihalla mukana, koska on niin ainutlaatuista, että hänellä on seuraa.

Hän kertoilee Petelle kaikenlaista ja Pete vastailee. Piha tulee siistiksi ja lumet kolataan pois. Aikaa menee noin tunti. ”No niin”, sanoo Pete, ”homma on tehty.” ”Joo”, sanoo Kauko, ”kyllä minä huomaan, kuinka nopeasti kaikki tapahtuu, kun nuori mies on kolaamassa. Minulla tuo homma olisi kestänyt useankin päivän, kun huilata olisi pitänyt useaan kertaan.”

”Tulisitko toistekin auttamaan minua”, Kauko kysyy Peteltä. ”Mennään sisälle niin maksan sinulle siellä”, sanoo Kauko. Pete kertoo, ”jos kysymyksessä on suurempia töitä, me tulemme kaikki kolme.” ”Mitä kaikkea, te sitten teette? Kyllä hän minulla olisi vaikka mitä töitä täällä.” Niin he keskusteleivat vielä ja saavat seuraavalle käynnille jo ajankin sovittua. Kauko kysyy mitä päivän työ maksaa ja Pete sanoo, jos bensarahan maksat ja sitten 10 euroa, niin se riittää.” ”Älä hulluja puhu”, sanoo Kauko, ”kyllä minä 20 euroa maksan. Sekin on pieni raha tuosta työstä.” Pete kiittää ja lähtee ajamaan kotiin. Hän miettii autossa, kuinka mukava Kauko oli. Olipa kivaa auttaa häntä. Pojat olivat puhuneet, että sama poika menisi aina samaan paikkaan uudelleen, sillä he tiesivät, että ikäihminen kiintyy ja toivoo, että sama kaveri tulisi aina. Kauko odottaa jo seuraavaa tapaamista.

Sampo soittaa Kaukolle

(Rea)

Sampo soittaa Kaukolle ja kysyy, ”Joko piha on kolattu?” ”Kyllä on”, vastaa Kauko. ”Kiitos sinulle, kun kerroit minulle tällaisesta avusta. Kesti kuule tunnin vain ja koko työ oli tehty, vaikka lunta oli kolattavana, ainakin 20 cm on tullut. Niin taitava ja tekevä poika tämä Pete, joka kävi täällä ja mukava poika muutenkin. Minulla on jo uusi aika Petelle, että tulee tänne.” ”No, mitä hän sitten tulee tekemään”, utelee Sampo. ”Oi voi, tästä talosta löytyy tekemistä tekeväälle. Ja niin halpa oli, että hävettää, kun hirveän työn teki. Sydän oli pojalla matkassa, ei muuten tekisi tuollaista hommaa pienellä rahalla ja tulisi tänne vanhan ukon luokse.” ”No olipa hienoa kuulla tuosta kaikesta”, sanoo Sampo. ”Soitellaan taas.” ”Joo”, sanoo Kauko.

Auttamishaluiset kaverukset-kirjassa on kolmen pojan tiimi. Jarkko, Lauri ja Pete päättävät ruveta auttamaan ikäihmisiä eri töiden teossa, pientä avustusta vastaan. Kun vuosi on mennyt avustusten ja töiden kanssa, pojat ovat oppineet paljon asioita ikäihmisistä. Heillä on suuri tarve avunsaantiin ja se nousi ihan ykkösasiaksi. Monenlaista, molemmin-puolista kiintymystä, kaveruutta ja iloa, pojat saivat aikaiseksi teoillaan.

He ovat kohdanneet paljon kiitollisia ikäihmisiä. Heidän mieliinsä on noussut iso huoli ikäihmisistä, jotka asuvat yksin ja eivät pärjää enää kaiken kanssa, vaan tarvitsevat kukin erilaista apua. Pojat ovat kokeneet tiiminsä olevan todella tärkeä apu ikäihmisille.

Kertomus on ajankohtainen, moni ei tule ajatelleeksi tällaisia asioita. Kertomus on arkielämästä. Kirjassa tulee tärkeitä asioita esille.

